

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν οὐγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 45.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Μαρτίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 44

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 84.)

« Πρέπει νά την βάλω νῦν κοιμηθῇ, ἐσκέφθη. Ἀλλὰ πῶς; ἔτσι κοιμοῦνται, μὲ τὸ τούλινο φόρεμα καὶ μὲ τὰ μεταξωτὰ φοιγδάκια, καὶ μὲ τὸ κόκκινο καπελάκι καὶ μὲ τὴ χρυσὴ καρφίτσα; »

Ἐψαξε μὲ τὰς τρεμοῦσας τῆς χεῖρας καὶ ἀνεκάλυψε κάτω ἀπὸ τὰς πτυχὰς—ὦ, τί χαρά!—τὰς μικροσκοπικὰς πόρπας, αἱ ὁποῖαι συνεκράτουν τὸ φόρεμα. Τῆς το ἔβγαλεν ἔπειτα τῆς ἐξεκάρφωσε τὸ καπελάκι καὶ τῆς ἔβγαλε τὰ ὠραῖα ἀσπρόρρουχα, τὰ ραμμένα μὲ τόσῳ λεπτεῖς βελονίᾳ... Καὶ ὅταν τὴν εἶδε πλέον χωρὶς στολίσματα, μόνον μὲ τὸ ὑποκαμισάκι, τῆς ἐφάνη ὀλιγώτερον σεβαστὴ, ἀλλὰ καὶ περισσότερον ἀγαπητὴ. Τὴν ἐπῆρε κοντὰ τῆς, εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ ἐτόλμησε νά τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νά τὴν φιλήσῃ. Ἀργυρᾷ ἄκτις τῆς σελήνης, εἰσδύουσα ἀπὸ τὸ μικρὸν παράθυρον, ἐφώτιζε τὸ ὠραῖον προσωπάκι, τὸ ἡμιάνοικτον στόμα, τὰ λευκὰ δοντάκια, τὰ ὠραῖα γαλανὰ ματάκια καὶ μιά λεπτὴ, χαϊδευτικὴ φωνίτσα, — τί γλυκεῖα ἀπάτη, — ἔλεγε «Μαμμά!... Μαμμά!...»

Τότε ὁ πάγος τῆς μικρᾶς καρδίας διελύθη, ἡ Ἀγγελικὴ ὠμίλησεν, ἡ μητερούλα διεχύθη εἰς τὴν κόρην τῆς, καὶ τῆς διηγήθη διὰ μακρῶν τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν, τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς, τὴν δυστυχίαν τῆς, τὸς παρελθούσας τῆς θλίψεις...

— Τώρα ὁμως εἶμαι εὐτυχής... τώρα ἔχω ἐσένα, καὶ εἰς ἐσένα θὰ λέγω ὅτι ἔχω μέσα ἑστὴν καρδιά... Τὴ μητέρα μου τὴν ἔλεγαν Κατίνα· θέλεις νά σε λέγω Κατινούλα; Εἶνε εὐμορφο ὄνομα! Ἐ, πουλάκι μου; σ' ἀρέσει;

— ὦ, τί ὠραία νυκτιὰ, τί εὐτυχισμένη!.. Ἦτο ἡ μόνη φορά, ποῦ ἡ ἀγρυπνία δὲν ἐκούρασε τὴν Ἀγγελικὴν.

— Νά, ἔφεξε. Ὅχ εἶνε ἔξη ἡ ὥρα... Ἀκου, ἡ Κυρία ἐξύπνησε... τώρα σὲ λίγο θὰ μας κτυπήσῃ... νά!..

— Ἀγγελικὴ, σήκω!.. σήκω γρήγορα!

— Ἀμέσως, Κυρία! — ὦ, τίποτα δὲν με πειράζει, τώρα ποῦ ἔχω σένα... Θάνοιξω τὸ παράθυρο, ἀλλὰ μὴ φοβᾶσαι! Ἐστὸ κρεβάτι δὲν κρύνει... Ἐγὼ τώρα θὰ φύγω... θὰ πάγω ἑστὸ σχολεῖο...

συντροφίαν τῆς κούκλας, ἐγένετο ὁλονὲν τρυφερωτέρα, γλυκυτέρα, ὅσον παρήρχοντο αἱ ἡμέραι. Ἡ Ἀγγελικὴ δὲν τὰς ἐμετροῦσε πλέον τῇ ἔφερξιν κάθε πρωτὶ τοὺς ἰδίους κόπους, τὰς ἰδίας στενοχωρίας, τὰς ἰδίας θλίψεις, — ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας χαράς, τὴν ἰδίαν κρυφὴν εὐτυχίαν.

Ἡ καλὴ ἐκείνη σύντροφος, ἡ πιστὴ φίλη, ἡ μονάκριβη καὶ ἀγαπημένη κόρη, — διότι ὅλα αὐτὰ ἦτο ἡ Κατινούλα διὰ τὴν Ἀγγελικὴν, — ἱκανοποιεῖ ὅλους τοὺς πόθους, ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς μικρᾶς ὀρφανῆς.

« Συχώρεσέ με, Ἀγγελικὴ, γιὰ τὸ κακὸ ποῦ σου ἔκαμα! » (Σελ. 90, στήλ. γ'.)

καὶ ὕστερα ποῦ θὰ γυρίσω, θὰ σου φέρσω τὰ ρούχά σου. Νὰ καθήσῃς φρόνιμα καὶ νά με θυμᾶσαι. Ἀχ, ἐκεῖνα τὰ προβλήματα!.. νά ἤξευρες, Κατινούλα μου, τί δύσκολα ποῦ εἶνε!..

... Ἡ ὠραία αὐτὴ ζωὴ μὲ τὴν

Τὴν εὐτυχίαν τῆς τὴν ἔδειχνεν ὀλίγον, χωρὶς νά θέλῃ, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον, διότι ἦτο ἀνέκαθεν συνεθισμένη νά κρύπτῃ μέσα τῆς ὅσα ἡσθάνετο ἄλλως τε δὲ καὶ κανεὶς δὲν εἶχε ποτὲ τὴν περιέργειαν νά τὴν ἀνακρίνῃ.

Εν τούτοις κάποτε ή Ελένη τής ε-
λεγεν :

— "Αλλάξες εσύ τώρα ύστερα. Τι έ-
παθες ; τί σου συνέβη ;

Και ή 'Αγγελική έκοκκίνιζεν, ώς
νά την συνελάμβανον επ' αὐτοφώρω πρά-
τουσαν κάτι κακόν, και άπεφάσιζε νά
κρύπτη ακόμη καλλίτερα τὸ προσφιλές
μυστικόν της.

"Ενα βράδυ, καθώς εισήρχετο εἰς τὸ
δωμάτιόν της, ή 'Αγγελική εσταμάτησε,
κατάπληκτη, εἰς τὸ κατώφλιον. "Εκεῖ,
πλησίον εἰς τὸ παράθυρον, επάνω εἰς μίαν
καρέκλαν χαμηλήν, εἶχεν άφίστη τὴν Κα-
τινούλαν, ένδεδυμένην τὰ ὠραῖα της φο-
ρέματα... 'Αλλά ή καρέκλα ήτο κενή...
τίποτε ! κανείς !

— Κατινούλα !... Κατινούλα ! ποῦ
εἶσαι ;...

"Ετρεξεν εἰς τὸ κρεβάτι, εσήκωσε
τὰ σκεπάσματα, έπεσεν εἰς τὸ πάτωμα,
έψαξε κάτω ἀπὸ τὰ έπιπλα, εἰς τὸ έρ-
μάρι, παντοῦ...

— Κατινούλα !... Κατινούλα !..

'Αλλοίμονον ! δὲν ήτο πουθενά !.. Τὸ
παράθυρον εἶχε μείνῃ άνοικτόν, άέρας
πολὺ δυνατὸς έφυσούσε, και ποῖος ξεύρει !
ἴσως καμμία πνοή συνεπήρε τὴν μικράν,
τὴν ελαφρὰν κούκλαν, μὲ τὸ τούλινον
φορεματάκι, και τὴν επέταξεν έξω, μα-
κρὰ, πολὺ μακρὰ, επάνω εἰς τίποτε
κεραμύδια, ή εἰς καμμίαν ταρατσάν, ή
εἰς τὸ βάθος καμμιᾶς αὐλῆς, και τώρα
θὰ ήτο ἐκεῖ χάμω, ήμιθανής ἀπὸ τὸν
φόβον της, παγωμένη ἀπὸ τὸ ψύχος, μὲ
τὰ ὠραῖα της φορεματάκια βρεγμένα ἀπὸ
τὸ χιονόνερο, κολλημένα εἰς τὸ σωμα-
τάκι της... ποῖος ξεύρει !..

"Η φοβερὰ αὐτὴ όπτασία έκαρφώθη
εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ δυστυχοῦς κορασίου.
Βωδὴ, συντετριμμένη, άκίνητος, έκάθη-
σεν εἰς τὴν χαμηλὴν καρέκλαν και έσυλ-
λογίζετο τὴν συμφοράν, τὴν ὁποίαν έ-
προξένησεν ή άμέλειά της.

— "Εγὼ πταίω... εγὼ πταίω... Μὴ
μητέρα πρέπει νά τα προνοή ὅλα... Κα-
τινούλα, Κατινούλα μου ! συχώρεσέ με !

"Ο ἰδρὼς έδρεχε τοὺς κροτάφους της,
ή καρδιά της έκτυπούσε νά σπάσῃ.

Τὸ πρῶτ, κατὰ τὸ σῆμα, ή κυρὰ -
Μαριγὼ έκτύπησε τὸν ξυλότοιχον... Μετὰ
μισὴν ὥραν, ήναγκάσθη νά ξανακτυπή-
σῃ... Μετὰ μίαν ὥραν, εἰσώρμησεν εἰς
τὸ μικρὸν δωμάτιον ὡς θέλλα :

— Τί έπαθες ;... δὲν άκούς ποῦ σου
κτυπᾷ τὸσσην ὥρα ;... πῶς δὲν σηκώνε-
σαι ;

Δύο μάτια τὴν εκύτταζαν, φλογερὰ
και γουρλωμένα ἀπὸ τὸν πυρετόν. 'Αλλά
τὸ στόμα δὲν επρόφερε λέξιν.

— Τί ;... άρρωστη ;... Νάτα μας !
Αὐτὸ μᾶς έλειπε τώρα... "Ελα, δὲν εἶνε
τίποτε... Κάθισε 'στὸ κρεβάτι.

Τῆς επρόσθεσαν ακόμη ἕνα σκέπασμα
και της έβαλαν κοντὰ της ἕνα τραπεζάκι

"Επάνω εἰς τὸ τραπεζάκι, έτοποθέτησαν
ἕνα ποτήρι, ἕνα φλυζάνι και μίαν φιά-
λην.

— "Ελα, πίνε... εἶσαι κρυολογημέ-
νη...

"Η εἰδησις τῆς άσθενείας δὲν ήκού-
σθη μὲ συμπάθειαν εἰς τὸ εργαστήριον.

— Καὶ αὐτὴ ή 'Αγγελική ! έλεγον αἱ
εργάτιδες. Μόλις βήξῃ λιγάκι, άμέσως
πέρτει 'στὸ κρεβάτι. 'Αλλά φταίει ή
κυρία, ποῦ εἶνε καλὴ και της κάμνει τὰ
κέρια της.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ βήχας ήτο ξη-
ρότερος, τὰ μάγουλα φλογερότερα, τὰ
βλέφαρα βαρύτερα... Μία ἀπὸ τὰς μι-
κρὰς ραπτρίας εστάλη νά φωνάξῃ τὸν ἱα-
τρόν.

"Ηλθε βιαστικός, σοβαρός, και με φω-
νὴν σχεδὸν άγρίαν, ήρώτησε :

— Ποῦ πονᾷς, παιδί μου ;

"Η 'Αγγελική ήνοιξε μὲ κόπον τοὺς
ὀφθαλμούς, εἶδεν εμπρός της ἕνα κύριον
μὲ γενειάδα και με χρυσὰ γυαλιά, και
έτρόμαξε.

— Μὴν τη ρωτᾷτε, γιατρέ μου, γιατί
χάνετε τὰ λόγια σας. Δὲν θὰ σας μιλή-
σῃ... αὐτὴ δὲν μιλεῖ σὲ κανένα, εἶνε πο-
λὺ παράξενον κορίτσι.

"Ο ἱατρός τὴν έσθητοσκόπησε, κ' εἶ-
καμεν ἕνα μορφασμὸν πολὺ δυσόλωνον.

— Λοιπόν, γιατρέ ;

— Εἶνε αδύνατη... πολὺ αδύνατη...
Νὰ ἰδοῦμε τώρα... 'Ας πάρῃ αὐτὸ τὸ
γιατρικὸ ποῦ γράφει ἐδῶ... θὰ ξανάλθω

"Η 'Αγγελική δὲν παρεπονέτο, ἀλλ'
ύπεφερε πολὺ. "Ησθάνετο ἕνα μεγάλο
βάρος εἰς τὸ στῆθος, ποῦ δὲν τὴν άφινε
νά αναπνεύσῃ. Καὶ έκαθεν... ὦ, πῶς εἶ-
καίε !... πῶς έκαίε !... Φωτιά άναμμένη !

Και έσυλλογίζετο : «Νὰ εἶχα τώρα
κοντὰ μου τὴν Κατινούλα, τί καλὰ ποῦ
θὰ τὴν εἴσταίνα !.. » Καὶ ή λύπη τῆς
αἰμάτοεν, τῆς έσχίζε τὴν καρδίαν...

Τὸ βάρος εἰς τὸ στῆθος εξακολουθοῦ-
σεν, έμεγάλωνεν. Εἶχε και ἕνα πόνον εἰς
τὸ πλευρόν, ποῦ δὲν τὴν άφινε στιγμή.
Και προσήυχετο :

— Θεέ μου... πάρε με 'στὸν παρά-
δεισο... νὰ ἰδῶ τὴ μανούλα μου και τοὺς
ἀγγέλους... 'Αχ, νὰ εὑρίσκα ἐκεῖ-επάνω
και τὴν Κατινούλα, τὴ χρυσὴ μου Κα-
τινούλα !..

"Ανέπνεε μὲ κόπον, ήσθμαινε... Τρι-
γύρω της άνηχούσαν ψίθυροι, λυγμοί.
"Εξαφνα, ήκουσεν ἕνα θροῦν ελαφρόν,
γλυκύτατον... και ὁ ήχος αὐτὸς τῆς έ-
προξένησε μίαν συγκίνησιν, ἕνα παλ-
μόν... Τὰ βαρέα της βλέφαρα ήνοιχθη-
σαν μετὰ βίας, και ἀπὸ τὰ φλέγοντα χεί-
λη της εξέφυγε μία κραυγή :

— "Η Κατινούλα !.. Κατινούλα μου !..
ἂ, εἶμαι 'στὸν οὐρανὸ !.. 'στὸν παράδει-
σο !..

Καὶ ὅμως ήτο ακόμη εἰς τὴν γῆν.
"Η Ελένη, γονατισμένη πλησίον εἰς τὸ

κρεβάτι, με δακρυσμένα μάτια, μ' ένω-
μένα χέρια, τὴν εκύτταζε, τῆς έλεγε,
τὴν επαρακαλοῦσε :

— "Ω, 'Αγγελική !.. τί κακὴ ποῦ
εἶμαι !.. ἐγὼ σοῦ επήρα τὴν κούκλα σου...
έτσι γιὰ νά γελάσω... γιὰ νά ἰδῶ τί θὰ
κάμῃς... Πάρε τὴν και συχώρεσέ με...
συχώρεσέ με, 'Αγγελική, γιὰ τὸ κακὸ
πού σου έκαμα !

"Η 'Αγγελική έχαμογέλασεν. "Οχι,
μὲ κανένα δὲν τα εἶχε, ή καρδιά της δὲν
έτρεφε μῖσος. 'Απεναντίας, εἶπε, ὅλοι τὴν
επεριποιούντο... Αὐτὴ μόνον ήτο κακὴ,
και αὐτὴ εἶχεν ανάγκην νά ζητήσῃ συγ-
χώρησιν.

— Μὰ τί λές ; σῶπα, σῶπα !.. ἐψι-
θύρουν ή κυρὰ - Μαριγὼ. Εἶσαι παρά-
ξενο κορίτσι, μὰ εἶχεις καρδιά... "Ελα,
κάμε γρήγορα νά γιατρευθῇς, γιατί σὲ
ἀγαπᾷ. Πολὺ σὲ κακομεταχειρίσθηκα
έως τώρα, 'Αγγελική, ἀλλ' ἀπὸ σήμερα
θὰ σε ἀγαπᾷ, άκουσες ;

— Κ' έμεῖς θὰ σὲ ἀγαποῦμε, κ' εἶ-
μεῖς σὲ ἀγαποῦμε ! επανέλαβον αἱ ράπ-
τριαι ὅλοι εν χορῷ. 'Αγαποῦμε ακόμη
και τὴν Κατινούλα, γιατί αὐτὴ μᾶς εἶ-
καμε νά σε γνωρίσωμε.

Καὶ ή 'Αγγελική ἱατρεῦθη... Τώρα
ή ζωὴ τῆς φαίνεται καλὴ και ! ὠραία,
διότι γελά, και παίζει, και ὀμιλεῖ, και
εργάζεται, και ἀγαπᾷ, και ἀγαπᾶται ὁ-
πως τὰ ἄλλα παιδιά, -και διότι έχει πά-
λιν τὴν Κατινούλαν της, τὴν κόρην της
τὴν ἀγαπημένην.

Μίαν ἡμέραν ή διδασκάλισσα τῆς εἶπε:
— Παιδί μου, νά εὐχαριστῇς τὸν
Θεὸν ποῦ έφερεν ἔτσι τὸ πρᾶγμα. Βλέ-
πεις ; καμμίαν φορὰν ὁ Θεὸς μεταχει-
ρίζεται τὰ μικρότερα πράγματα διὰ νά
μας κάμῃ μεγάλον καλόν. "Ετσι και σένα,
ποῦ ήσουν τόσον δυστυχής, σ' έκαμεν εὐ-
τυχὴ με τί ; με μίαν κούκλαν !

["Επειτα συνέχεια.] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ

(Μῦθος Αἰσώπου.)

Λέγει μιά καθουράνα
Στὸ παιδί της μίαν ἡμέρα :
— Καθουράκη μου, σάν μάννα
Πῶς λυπούμαι, εἰς τὴν ξέρα
Σάν σε βλέπω νάνεβαίνης
Και λοξὰ νά μου πηγαίνει !
Δὲν κυττάζεις τὰ ψαράκια,
Ποῦ δὲν έχουν ποδαράκια,
Κι' ὅμως τρέχουν μιά χαρὰ
Σάν βαρκούλες 'στὰ νερά ;
Και τῆς λέει τὸ καθουράκι :
— Μητερούλά μου, θαρρῶ,
Σάν καλὸ κ' ἐγὼ παιδάκι,
"Ο,τι βλέπω ἀπὸ μῦρὸ
Σὺ νά κάνῃς, αὐτὸ κάνω
Και καθόλου παραπάνω :
"Οδηγὸ μου εἰσένα έχω
Κι' ὅπως τρέχεις ἔτσι τρέχω !
Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 81.)

Χαιρετίσας τοὺς νέους φίλους του, ὁ
Χαρδουήνος εστάθη και παρετήρει αὐ-
τοὺς ἀπομακρυνομένους.

Οἱ τρεῖς εξερευνηταί, ἐπιστρέψαντες
εἰς τὸ Μασσαϊχώριον διηγήθησαν τὰ συμ-
βάντα. Εἰς ἀρχαιολόγος και ἐν φοινικικὸν
οἰκοδόμημα δὲν εἶνε πράγματα εὐρισκό-
μενα τόσον συχνὰ εἰς τὴν Νότιον 'Αφρι-
κὴν διὰ τοῦτο, τὴν διήγησιν τοῦ Γεράρ-
δου και τῶν δύο νεανίδων ήκουσαν ὅλοι
μὲ πολλὴν ἐκπληξιν και με πολὺ συγ-
χρόνως ένδιαφέρον.

"Ο ἱατρός Λωμόνδος, συγκεντρώσας
τὰς ἀναμνήσεις του, ένεθυμήθη ὅτι ἀνέ-
γνωσε κάπου ὅτι έρείπια φοινικικά εὐρί-
σκονται εἰς χώρας τινὰς τῆς μεσημβρινῆς
'Αφρικῆς.

"Ο Χαρδουήνος δὲν ήργησε νά ἔλθῃ
εἰς τὸ Μασσαϊχώριον, ὅπου εἴλκυσεν ἁ-
μέσως τὴν συμπάθειαν ὅλων. "Οχι μό-
νον τὸ εξωτερικόν του διέθετεν εὐνοϊκῶς,
ἀλλὰ και οἱ τρόποι του και ή συνομι-
λία του εφάνερωνον ἄνθρωπον μορφωμένον
και πολιτισμένον. 'Αλλὰ και αὐτὸς ἡ-
χαριστήθη διότι εὑρεν οἰκογένειαν ὡς τοῦ
κ. Μασσαί και συντρόφους ἀξιολόγους
ὡς τὸν Λωμόνδον και τὸν Βέμπερ. "Εκ-
τοτε επανήρχετο συχνὰ, μικροὶ δὲ και με-
γάλοι τὸν μετεχειρίζοντο ὡς φίλον. "Η
κυρία Μασσαί ήπόρησε πῶς ἄνθρωπος
έχων τόσα χαρίσματα διὰ νά εὐδοκιμήσῃ
εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐξ ἡλικίας καλογήρου,
μακράν τοῦ κόσμου διὰ τοῦτο μίαν ἡμέ-
ραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Χαρδουήνος ήλθε
πάλιν συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν μικρὸν μαῦ-
ρόν του, και ἀπὸ τὸν σκύλον του, εἶπεν
εἰς αὐτόν :

— "Ολωσδιόλου μόνος ζήτε, κύριε
Χαρδουήνε, εἰς τὸν πύργον ;

— "Αν εξαίρεσετε τὸν σκύλον και
τὸν μαῦρόν μου καταμόναχος, κυρία.

— 'Αλλὰ ή ζωὴ αὐτὴ... συγχωρή-
σατε τὴν ἀδιακρίσιν μου... αὐτὴ ή μο-
ναξία δὲν εἶνε φρικτὰ θλίβερά δι' ἕνα ἄν-
θρωπον τῆς ἡλικίας σας ;

— Θλίβερά ;... "Α ! ὦχι. "Εχω
τὰς μελέτας μου, διὰ τὰς ὁποίας ένδιαφέ-
ρομαι περισσότερο παρὰ διὰ κάθε ἄλλο
πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον και επεῖτα παν-
τοῦ μόνος θὰ εἶμαι, διότι δὲν έχω οἰκο-
γένειαν. Δὲν ἐγνώρισα τοὺς γονεῖς μου,
οἱ ὁποῖοι ἀπέθαναν ὅταν ήμην βρέφος.
— Μητερούλά μου, θαρρῶ,
Σάν καλὸ κ' ἐγὼ παιδάκι,
"Ο,τι βλέπω ἀπὸ μῦρὸ
Σὺ νά κάνῃς, αὐτὸ κάνω
Και καθόλου παραπάνω :
"Οδηγὸ μου εἰσένα έχω
Κι' ὅπως τρέχεις ἔτσι τρέχω !
Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

— Πῶς ; κανένα συγγενῇ εἰς τὸν
κόσμον ! "Α ! ἐπιτρέψατέ μοι νά σᾶς
συλλυπηθῶ ! ἀνέκραξε μετὰ συγκινήσεως
ή κυρία Μασσαί. "Ο σύζυγός μου σᾶς διη-
γήθη τὰς περιπετείας μας και γνωρίζε-
τε ὅτι και ἐγὼ υπέφερα τὴν μοναξίαν
περὶ τῆς ὁποίας ὀμιλεῖτε. Τί φοβερὸν
πρᾶγμα νά αἰσθάνεσαι κανεῖς ὅτι εἶνε μό-
νος εἰς τὸν κόσμον !...

— Αὐτὴν τὴν φοβερὰν μοναξίαν ἐγὼ
τὴν ήσθάνθη ἀπὸ τὴν παιδικὴν μου ἡ-
λικίαν. "Ο γέρον θεὸς μου δὲν εἴμπο-
ροῦσε νά υποφέρῃ κανένα θόρυβον ἐξ η-
σα λοιπὸν εἰς τὴν κατοικίαν του τὴν ζω-
ήν, τὴν ὁποίαν διάγω τώρα μέσα εἰς τὸν
ήρειπωμένον πύργον μου. Οἱ γονεῖς μου
ήσαν μονογενεῖς και οἱ δύο, δὲν εἶχαν
συγγενεῖς και δὲν ἐγνώρισά εξαδέλφια
τῆς ἡλικίας μου... εἶμαι λοιπὸν κα-
ταμόναχος εἰς τὸν κόσμον, και ήρχισα νά
το έννοῶ περισσότερο ἀρ' ὅτου μ' έκά-
ματε τὴν τιμὴν νά με δευθῇτε εἰς τὴν
συντροφίαν σας. 'Αλλὰ ἐπιτρέψατε και
εἰς ἐμε μίαν παρατήρησιν, κυρίε. "Ολοι
αἱ πολυμελεῖς οἰκογένειαι δὲν πιστεύω
νά ὀμοιάζουν με τὴν ἰδικὴν σας !

— Διότι, κύριε Μαρτιάλη ;

— Διότι δὲν θὰ ήτο δυνατόν !...
"Εδῶ, τὸ νά ἐχῃ τις ἀδελφοὺς ή ἀδελφάς
εἶνε ὡς νά ἐχῇ τοὺς καλλιτέρους φίλους.
Παρατηρῶ συχνὰ τὰ παιδιά σας ὅταν
εἶνε μαζί, και σᾶς ὀμολογῶ, ζηλεύω τὴν
ὀμορφοσύνην των, τὴν φιλίαν ποῦ τὰ
συνδέει ἀναμεταξύ των, τὸν ένθουσιασμόν
τῶν μικροτέρων διὰ τὸν μεγαλύτερον,
τὴν γεμάτην ἀπὸ ἀγάπην προστασίαν με
τὴν ὁποίαν οὗτος περιβάλλει τοὺς μικρο-
τέρους του, τὸν περιπαθὲ σεβασμὸν τοῦ
Γεράρδου πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, τὴν
ἀφοσίωσιν ὡς μητερούλας πρὸς τὸ παι-
δάκι της και τὴν χαριτωμένην συγχρό-
νως οἰκειότητα τῆς Κοραλίας πρὸς τὸν
ἀδελφόν της, τὴν λατρείαν τῆς Λίνας
πρὸς ὅλους, τὴν συγκινητικὴν ἁρμονίαν
μεταξύ γονέων και τέκνων—και συλλο-
ζομαι : « 'Αλλοίμονον, εἶμαι ἀπόκλη-
ρος !.. ὁ παράδεισος εἶνε μέσα εἰς τὴν
οἰκογένειαν. »

— Αὐτὴ εἶνε και ή ἰδική μου πεποί-
θησις, εἶπεν ή κυρία Μασσαί.
— Καὶ πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἱατρός
Λωμόνδος, τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν ήμ-
πορεῖ νά μορφώσῃ τὸν χαρακτήρα, ὅσον
ὁ οἰκογενειακὸς βίος μόνον εἰς τὰς πο-
λυμελεῖς οἰκογενείας λησμονεῖ κανεῖς τὸ
«μισητὸν ἐγὼ», τὴν ματαιοδοξίαν, συνη-
θίζει νά μὴ εἶνε μυιαγγικτὸς και εὐερέ-
θιστος, και ἀσκειται εἰς τὴν μεγαλοφυ-
χίαν και τὴν θυσίαν τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ὑπὲρ
τῶν ἄλλων.

— Καὶ τί θὰ κάμωμεν λοιπὸν ἡμεῖς
οἱ δυστυχεῖς ἐγκατελειμμένοι ; εἶπε
σύννους ὁ Χαρδουήνος. Εἴμεθα κατα-
δικασμένοι νά μένωμεν χωρὶς στοργήν,
μὲ ξηρὰν καρδίαν ;

— "Ο Θεὸς νά μας φυλάξῃ ! εἶπε μει-
διῶν ὁ ἱατρός. 'Αλλὰ μὴ φοβεῖσθε. Εἰ-
ξεύρω λιγάκι τὴν γλῶσσαν τῶν κωφαλά-
λων, τὴν ὁποίαν ἐμάθατε εἰς τὸν μικρὸν
σας 'Αχμέτ... και ἀπὸ μίαν μικρὰν συν-
διάλεξιν τὴν ὁποίαν έκαμα μαζί του πρὸ
ὀλίγου, έμαθα πῶς ἐμδῆκεν εἰς τὴν ὑπη-
ρεσίαν σας.

— "Ω, δὲν πρέπει νά πληροφορηθῇτε
ἀπὸ τὸν 'Αχμέτ τὰ κατωρθώματά μου !...
εἶπεν ὁ Χαρδουήνος, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσω-
πον έκοκκίνισεν ελαφρῶς.

— Τί συνέβη ; ἀνέκραξε ζωηρῶς ή
κυρία Μασσαί, σᾶς παρακαλῶ, εἰπέτε
το !...

— "Ο 'Αχμέτ εἶχεν ὡς αὐθέντην ἕνα
ἀλιτήριον, ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ὁποῖου τὸν
ἀπέσπασε τίποτε ἄλλο και τρέφει πρὸς
ἐμε εὐγνωμοσύνην κάπως υπερβολικὴν.

— Δηλαδή τὸ δυστυχισμένο παιδί εἶ-
σύρετο μετ' ὀδύκλῃρον ἀγέλην ἀθλίων
σκλάβων, τοὺς ὁποίους ήρπασαν ἀπὸ τὰς
οἰκογενείας των διὰ νά τοὺς πωλήσουν
ὡς κτήνη ! εἶπε με συγκίνησιν ὁ ἱατρός
Λωμόνδος. "Η Κοραλία και ὁ Γεράρ-
δος μᾶς περιέγραψαν τί υποφέρουν αὐ-
τοὶ οἱ ταλαίπωροι ὅλοι οἱ πολιτισμένοι
λαοὶ πρέπει νά εξεγερθοῦν εἰς σκυρο-
φορίαν διὰ νά παύσουν τὰ μαρτυρικὰ
χιλιάδων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων πρὸς ὁ-
φελος μερικῶν ἀχρείων σωματεμπορέων !..
Σεῖς ἀπεσπάσατε τὸ παιδίον αὐτὸ ἀπὸ
τὸν τύραννόν του με κίνδυνον τῆς ζωῆς
σας, τὸ επροστατεύσατε, τὸ ήπεριποιή-
θητε ὡς ἀδελφόν, και ἐκπλήττεσθε διότι
τρέφει εὐγνωμοσύνην πρὸς σᾶς ;

— Καὶ κάθε ἄλλος τὸ ἴδιον θὰ έκαμεν !
ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ Μαρτιάλης Χαρ-
δουήνος. "Ιππευα λαμπρὸν ἄλογον και ε-
πήρα τὸν 'Αχμέτ εἰς τὰ πισοκάπουλα...
"Αν ήξεύρατε τί ήσθανόμην, βλέπων τὸν
ἑαυτόν μου ήναγκασμένον νά ἐγκαταλείψῃ
τοὺς ἄλλους !.. ὅλη ή ἀγέλη τῶν δυστυ-
χῶν εκλαιεν ὁ ἀχρεῖτος σωματέμπορος
τοὺς εκτυποῦσε με τὴν μαστίγα διὰ νά
προχωρήσουν και αὐτοὶ εἰτεῖνον πρὸς ἐμε
ἱκετευτικὰς χεῖρας ἐάν ήσθάνεσθε και σεῖς
ὅ,τι ήσθάνθη ἐγὼ τότε, δὲν θὰ με συν-
εχαίρετε διότι κατώρθωσα νά σώσω ἕνα
μόνον...

— "Ο Χαρδουήνος δὲν σᾶς λέγει,
κυρία, ὅτι πληγωθεῖς με σφαῖραν εἰς τὸν
δεξιὸν βραχίονα, μόλις κατώρθωσε νά
σωθῇ διὰ τῆς ταχύτητος τοῦ ἵππου του.
Οἱ σωματέμποροι επυροβόλουν με λύσαν
κατ' αὐτοῦ και εἶνε θαῦμα πῶς έσώθη...

— Κανέν καλὸν δὲν με εκπλήττει ἐκ
μέρους του ! ἀνέκραξε μετὰ συγκινή-
σεως ή κυρία Μασσαί. Κύριε Μαρτιάλη,
αἰσθάνομαι ὅτι εἶσθε γενναῖος και μεγα-
λόφυχος, και ή μητέρα σας, πιστεύσατέ
με, θὰ ήτο υπερήφανος ἂν έδλεπε ὁποῖος
εἴσθε ἐπιτρέψατέ μοι νά σᾶς το διαβε-
βαιώσω ἐν ὀνόματί της.

— "Επιτρέψατε και εἰς ἐμέ, κυρία,

νά σ' εἶπω πόσον θά ἦμην εὐτυχὴς ἂν σ' ὠμοίαισε, ἐψιθύρισε μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν ὁ Μαρτιάλης.

Αἱ σχέσεις αὐταί, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν μὲ τοιαύτην ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν δὲν ἦτο δύσκολον νὰ γίνουν ἐγκάρδιοι· πράγμα δὲ μετ' ὀλίγον ὁ νεαρὸς ἀρχαιολόγος ὅταν ἐπεσκέπτετο τὸ Μασσαϊχώριον ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο ἐν μέσῳ τῆς ἰδίας του οικογενείας.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΕ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ (1)

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ

«Θεία μου, χθὲς μοῦ ὠμίλησες διὰ τὴν Σελήνην· δὲν μοῦ λέγεις σήμερον διὰ τὸν Ἥλιον; Εἰς ἐμὲ φαίνονται καὶ οἱ δύο ἵσοι· ποῖος εἶνε μεγαλύτερος;

— Μάντευσον.

— Θὰ εἶνε ὁ Ἥλιος· τὴν ἡμέραν δὲν δύναμαι νὰ τὸν παρατηρήσω, ἀλλὰ τὸ βράδυ, ὅταν βασιλεῦσιν ὁλοκόκκινος, φαίνεται μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν Σελήνην.

— Καὶ ἡ Σελήνη φαίνεται ἐπίσης μεγὰλη, ὅταν εἶνε πανσέληνος καὶ ἀνατέλλῃ τὴν ἐσπέραν. Ἐχεῖς δὲ ἀδικον νὰ πιστεύῃς τὰ φαινόμενα ὅτι εἶνε ἀληθὴ· ἡ Σελήνη εἶνε μὴ δὲν ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἥλιον. Εἶνε 49 φορές μικρότερα ἀπὸ τὴν Γῆν καὶ πάλιν ἡ Γῆ εἶνε 1,283,720 φορές μικρότερα ἀπὸ τὸν Ἥλιον.

— Πόσον εἶπες;

— 1, 283, 720 φορές. Ἐν μικρὸν ρεθυθάνει ἐμπρὸς εἰς ἕνα μέγαν ὕδρῳ πέπλον.

— Ἀλλὰ τότε ἡ Σελήνη θὰ εἶνε κόκκος ταμβάκου! Διατὶ ὅμως εἰς τὸν οὐρανὸν ἔχει τὸ ἴδιον μέγεθος μὲ τὸν Ἥλιον;

— Γνωρίζεις, ὅτι ἐν μέγα δένδρον φαίνεται πολὺ μικρὸν ὅταν τὸ βλέπωμεν ἀπὸ μακρὰν, μικρότερον ἀπὸ θάμνον, ὁ ὁποῖος εὕρεται ἐμπρὸς μας. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ ἐδῶ. Ὁ Ἥλιος εὕρεται τὸσον μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς, ὥστε θὰ σου ἐφαίνετο μικρότερος ἀπὸ τὴν Σελήνην ἂν δὲν ἦτο τὸσον ὀγκώδης· καὶ

ἡ Σελήνη θὰ σου ἐφαίνετο πολὺ μικρότερα ἂν δὲν εὕρισκετο τὸσον πολὺ πλησίον.

— 384 χιλιάδες χιλιόμετρα μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε μικρὸς ἀριθμὸς. Εἰς πόσῃ λοιπὸν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν Ἥλιον εὕρεται;

— 149 ἑκατομύρια χιλιόμετρα· καὶ ἀκόμη, ἂν θέλῃς, 501 χιλιάδες. Πῶς σου φαίνεται ὁ δρόμος διὰ νὰ φθάσῃς εἰς τὴν ἀπόστασιν;

— Σκέπτομαι πῶς κατῴρθωσαν νὰ μετρήσῃ αὐτὰ τὰ ἑκατομύρια. Ἀλλὰ θὰ μοῦ εἴπῃς πάλιν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀπορίτου ὄρους· δὲν ἔχει οὕτως; Ἀφοῦ κατῴρθωσαν νὰ μετρήσῃ τὰς 384 χιλιάδας τῆς Σελήνης, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ κάμουν τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὰ 149 ἑκατομύρια τοῦ Ἥλιου. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν χωρεῖ εἰς τὸν νοῦν μου, εἶνε πῶς κατῴρθωσαν νὰ μετρήσῃ τὸσον ἀκριβῶς τὸ μέγεθος τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης. 1,283,720 φορές μεγαλύτερος, καὶ 49 φορές μικρότερα, δὲν εἶνε βέβαια ἀριθμοὶ τοῦ ἀέρος. Καλὴ μου Νίτσα, εἴμπορεῖς νὰ μοῦ εἴπῃς πῶς εὗρον αὐτοὺς τοὺς ἀριθμούς;

— Θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ σοῦ ἐξηγήσω πολλὰ πράγματα καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὸν Ἥλιον.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν θὰ κάμωμεν γεωμετρίαν, καὶ τότε θὰ προσπαθῇσω νὰ σὲ πείσω ὅτι οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι εἶνε ἀκριβεῖς. Τώρα μάθε αὐτοὺς τοὺς ἀριθμούς καὶ ὅσους ἀκόμη θὰ σοῦ εἶπω σήμερον, καὶ κάμε ὅπως καὶ ἐγὼ κάμνω: Ἐχε ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἀπρονόμους, διότι ὁ εἰς ἀστρονόμος ἐπιτηρεῖ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ἄλλου, καὶ δὲν λέγουν ποτὲ κανένα ἀριθμὸν χωρὶς νὰ τὸν ἐξελέγξουν πολλάκις.

Ἐλέγαμεν λοιπὸν, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ συγκριθῇ ἡ Σελήνη πρὸς τὸν Ἥλιον· ἂν καὶ ὅταν τὴν βλέπωμεν εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ ἔχῃ τὸ αὐτὸ μέγεθος μὲ τὸν Ἥλιον, νομίζομεν ὅτι καὶ πράγματι εἶνε ἴση μὲ αὐτόν. Ἀν θέλῃς, ἄς ἀφῇσωμεν μίαν στιγμὴν τὴν Ἀστρονομίαν, διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν Ἱστορίαν.

Οἱ ἄνθρωποι ἐσκέπτοντο κατ' ἀρχὰς ὅπως καὶ σὺ ἐνόμιζον ὅτι ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη εἶνε παρόμοια σώματα. Αὐτὴ ἡ ἰδέα ἔρχεται φυσικὰ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλθοντες ἐθεώρουν αὐτοὺς ὡς ἀδελφὸν καὶ ἀδελφὴν, Φοῖβον καὶ Φοῖβην, τοὺς ὁποῖ-

ους ἔμαθες εἰς τὴν μυθολογίαν μὲ τὰ ὀνόματα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἡ Ἀρτεμὶς, ὡς γνωρίζεις, παρίσταται μὲ τὸν ἀργυροῦν μηνίσκον τῆς Σελήνης ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐπίστευον, ὅτι ἡ Γῆ εἶνε ἀκίνητος εἰς τὸ μέσον τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι πάντα τὰ ἄλλα ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ στρέφονται περὶ αὐτὴν εἰς εἴκοσι τέσσαρας ὥρας. Οἱ ἀστρονόμοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐνόμιζον, ὅτι ὑπῆρχον ἐπὶ τὰ πλανῆται, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐλογάριαζαν τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην· τώρα ὅμως γνωρίζομεν, ὅτι οὐτὸς ὁ Ἥλιος οὐτὴ ἡ Σελήνη εἶνε πλανῆται· ἀλλ' ὅτι ὁ μὲν Ἥλιος εὕρεται εἰς τὸ μέσον πάντων τῶν πλανητῶν, ἡ δὲ Σελήνη εἶνε ὁ ἄστρος δορυφόρος τοῦ πρώην κέντρου τοῦ κόσμου, τῆς καυμένης τῆς μικρᾶς μας Γῆς. Ἡ Γῆ λοιπὸν ἀπεδιώχθη ἀπὸ τὴν τιμητικὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχε προηγουμένως, καὶ ἐστάλη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἄλλων πλανητῶν.

— Τί θὰ εἴπῃς δορυφόρος;

— Ἀλλοτε ὠνόμαζον δορυφόρους τῶν τυράννων ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν προσωπικὴν ἀσφάλειαν τῶν τυράννων, παρηκολούθουν αὐτοὺς πάντοτε καὶ πανταχοῦ καὶ τοὺς προεφύλαττον διὰ τοῦ σώματός των. Τώρα ὀνομάζον δορυφόρους μικρὰ ἄστρα, τὰ ὁποῖα πάντοτε παρακολουθοῦν τὰ μεγάλα, τὰ συνοδεύουν εἰς τὸν δρόμον των καὶ στρέφονται τριγύρω εἰς αὐτά. Ἡ Σελήνη εἶνε δορυφόρος τῆς Γῆς, καὶ ἡ Γῆ πάλιν εἶνε δορυφόρος τοῦ Ἥλιου· ἀλλ' ὁ Ἥλιος δὲν ἔχει δορυφόρον μόνον τὴν Γῆν, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἄλλους πλανήτας. Ὅλοι οἱ πλανῆται, ὁμοῦ μὲ τοὺς δορυφόρους των, ἀποτελοῦν τὴν συνοδίαν τοῦ Ἥλιου, τὴν ὁποίαν αὐτοὺς παρασύρει εἰς τὸν δρόμον τοῦ· τὸν δρόμον ὅμως αὐτὸν τοῦ Ἥλιου ἀκόμη δὲν τὸν εὗρον.

— Τί! ὁ Ἥλιος δὲν εἶνε ἀκίνητος; Ἡξίζε λοιπὸν νὰ ἐκθρονίσουν τὴν γῆν πρὸς τιμὴν του;

— Κανὲν σῶμα δὲν μένει ἀκίνητον εἰς τὸν οὐρανόν. Ὅσα παιδιὰ δὲν εἴμποροῦν νὰ καθίσουν ἤσυχα εἰς τὴν θέσιν των, ἄς το μάθουν μετ' εὐχαριστήσεως.

Θὰ σοῦ εἶπω τώρα ἀπὸ ὀλίγας λέξεις διὰ τοὺς ἄλλους πέντε πλανήτας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην ἀπετέλουν τὴν ἐπτάδα τῶν πλανητῶν τῆς ἀρχαιότητος· Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἄρης, Ζεὺς καὶ Κρόνος. Σοῦ εἶπον τὰ ὀνόματα των κατὰ τὴν ἀπόστασιν των ἀπὸ τὸν Ἥλιον.

Ποτὲ βέβαια δὲν θὰ εἶδες τὸν Ἑρμῆν· αὐτὸς ὁ πλανήτης εἶνε πολὺ λαμπρὸς ἂν καὶ εἶνε πολὺ μικρὸς· εἶνε δέκα ἐννέα φορές μικρότερος ἀπὸ τὴν Γῆν· ἀλλὰ μένει πάντοτε τὸσον πλησίον τοῦ Ἥλιου, ὥστε τὴν μὲν ἐσπέραν ἐξαφανίζεται μετὰ τοῦ Ἥλιου προτοῦ νὰ ἔλθῃ κα-

θολοκληρίαν ἢ νύξ, τὴν δὲ πρωῒαν εἶνε ἡμέρα πλέον ὅταν ἀνέρχεται ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἥλιου· ὥστε εἶνε σπανία σύμπτωσις νὰ τὸν παρατηρήσῃ ὁ ὀφθαλμὸς μας, οἱ δὲ ἀστρονόμοι μόνον μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ τηλεσκοπίου κατορθώνουν νὰ τὸν παρατηροῦν μὲ τὴν ἡσυχίαν των.

[Ἔπεται συνέχεια.]

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 85.)

Ἡ σκέψις ὅτι θὰ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν βασιλικὴν πομπήν, συνετέλεσε πολὺ εἰς τὸ νὰ ξηρανθῶσι τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα εἶχε χύσῃ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν παιδικῶν της φίλων.

Τὴν πρώτην Μαΐου λοιπὸν, ἡ Γλυκερία, λευχείμων καὶ στολισμένη μὲ τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον πέπλον, τὸ ἀριστοτέχνημα τῆς Κυρὰ-Βερονίκης καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ, ἔλαβε θέσιν εἰς τὴν συνοδείαν, ἡ ὁποία ἐξεκίνησε βραδέως ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνθοσπάρτου ἐξοχῆς.

Ὁ Μάστορ-Λανσάκης ἔλαμπεν ἀπὸ χάραν, ἀλλ' οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ του, οἱ σπινθηροβολοῦντες ὑπὸ τὰς πυκνάς ὀφρὺς, ὑγραίνοντο κάποτε, προσηλούμενοι τρυφερῶς ἐπὶ τῆς μικρᾶς κόρης, ἡ ὁποία ἦτο ἡ ζωὰ εἰκὼν τῆς ἀποθανούσης μητρὸς της.

— Ἀμὴ ὁ Οὐγόνετός μου; Τί καμάρῃ ποῦ τῶχει, σήμερα ποῦ κάμνει τὸν καθ'αυτὸν τῆς ἐξαδέλφης του! ἐψιθύριζεν ἡ θεία Ρενώδη μὲ μητρικὴν ὑπερφάνειαν. Εἶδες, Λανσάκη μου, τί ὠραῖα ποῦ ταιριάζουν αὐτὰ τὰ παιδιὰ;

Ὁ ὀπλοποιὸς ἐσεῖσε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος ἀμφιβολίας.

Ὡ, βέβαια, τὸ δυσειδὲς καὶ πονηρὸν πρόσωπον τοῦ Οὐγόνετου δὲν ἐκέρδιζε τίποτε πλησίον τοῦ ὠραίου καὶ χαριτωμένου προσώπου τῆς ἐξαδέλφης του· ἀπεναντίας τὸ δύσθυμον καὶ κακεντρεχὲς τοῦ ὕψος ἐφαίνετο ἀκόμη περισσότερον, πλησίον τοῦ ἀγγελικοῦ μειδιήματος τῆς Γλυκερίας.

Ἀγροτικὸν συμπόσιον συνήθροισε τοὺς χωρικοὺς πέριξ τῆς Βασιλίσσης, εἰς τὴν εὐρύχωρον αὐλὴν τῆς ἐπαύλειος, τῆς ὁποίας αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς, καλουμένους ἐπίσης νὰ λάβουν μερίδα φαγητοῦ καὶ ποτοῦ.

Οὕτω, σμῆνος ρακενδύτων ἀνθρώπων, ἀξίω τοῦ χρωστήρος Φλαμανδοῦ ζωγράφου, συνωστίζοντο περὶ τὴν τράπεζαν, τὴν στρωθεῖσαν χάριν αὐτῶν, ἐν ᾧ, κατὰ τὸ ὠραῖον ἔθιμον τῆς πάλαι φιλοξενίας, αὐτὴ ἡ Βασιλίτσα τοὺς ὑπηρετεῖ, βοηθουμένη ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς τιμητικῆς ἀκολουθίας της.

Κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τούτων, ὁ Οὐγόνετος ἀνέπτυξε τὴν δεξιότητα, ὁσὴν ἡ ἐξαδέλφη του κομψότητα καὶ χάριν. Αὐτὴ περιποιεῖτο ὅλους, ἐνεθάρρυνε τοὺς δειλοτέρους, εὐρίσκει μίαν φιλόφροναν λέξιν δι' ἕνα ἑκαστον, καὶ ἐφαίνεται, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, πρόθυμος καὶ ἀγαθὴ.

Ἀφ' ἧς παρετήρησε μίαν πτωχὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἴστατο παράμερα καὶ ἐβλεπε τὴν ὠραίαν αὐτὴν σκηνήν, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ μέρος.

— Οὐγόνετος, ἴδεις ἐκείνην ἐκεῖ τῇ δυστυχισμένῃ, εἶπεν ἡ Γλυκερία πρὸς τὸν ἐξαδέλφον της· φαίνεται πολὺ μελαγχολική, πολὺ κουρασμένη· ἐπρεπε νὰ τὴν προσκαλέσῃς νὰ πλησιάσῃ.

— Δὲν εἶνε ἀπὸ ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ Οὐγόνετος, αὐτὴ εἶνε ξένη. Δέν μας φθάνουν τόσοί δικοί μας παλαιανθρώποι, ποῦ ἦλθαν ἐδῶ· χάμω νὰ φᾶνε χάρισμα, μόνον θὰ προσκαλέσωμε τῶρα καὶ ξένους;

Ἡ Γλυκερία δὲν ἐδίστασεν· ἐδιήλασε μερικὰ ὠραῖα ὀπωρικά, καὶ προχωρήσασα πρὸς τὴν πτωχὴν γυναῖκα, τῇ τα προσέφερε μὲ τὸ θελκτικώτερον της μειδιάμα.

— Πάρετε, τῇ εἶπε· σ' εἶ τα στέλνει ἡ Βασιλίτσα Πρωτομαγιά. Ἀλλὰ γιατί δὲν πλησιάζετε, νὰ κατήσετε λιγάκι νᾶναπαυθῆτε; Δέν βλέπετε; ὅσοι περνοῦν ἀπὸ ἐδῶ, ὅλοι ἐμβαίνουν μέσῃ.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, καλὴ μου κόρη· ἀλλὰ ὠκίσθηκα νὰ μὴ ἐμβῶ σ' ἐστί, νὰ μὴ σταθῶ πουθενά, πρὶν φθάσω εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ μου. Γι' αὐτὸ στέκομαι παρὰμερα, καὶ ὄχι ἀπὸ ἀκαταδεξία ἢ ἀπὸ ὑπερηφάνειαν· καὶ γὰρ νὰ σοῦ το ἀποδείξω, ἰδοὺ, δέχομαι τὸ δῶρόν σου. Ἐνυπῆρχε τόση εὐγενὴς ἀξιοπρέπεια εἰς τὸ ἀπλυστάτον τοῦτο κίνημα, ὥστε ἡ Γλυκερία τὴν ὑψαρίστησεν ὡς νὰ τῇ ἔκαμε καμμίαν χάριν.

— Καὶ θὰ πᾶτε ἀκόμη μακρὰ; ἡρώτησεν δειλῶς, παρατηροῦσα τὸ ὥχρον πρόσωπον τῆς ὀδοιπόρου.

— Ὁ Θεὸς τὸ ξεύρει! Πόσες φορές, ἀφ' ὅτου ταξιδεύω ἔτσι, ἐνόμισα πῶς ἔφθασα εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου μου, καὶ ὅμως...

— Εἰσθε πολὺ χλωμή. Μήπως εἰσθε ἄρρωστοι;

Ἡ ξένη δὲν ἀπεκρίθη. Ἐξήταξε μετὰ προσοχῆς τὸν πέπλον τῆς νεαρᾶς κόρης. Ἡ λεπτότης του, τὸ σχέδιόν του, τῇ ἔκαμνον μεγάλην ἐντύπωσιν... ἀλλὰ τί λέγω; τῇ ἐπροξένουν συγκίνησιν, ἡ ὁποία ἐφάνη εὐθὺς ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

— Ποῦ ἦρρες, παιδί μου, αὐτὴ τὴν ἐξοχὴν δαντέλλα; ἠρώτησε μὲ τρέμουσαν φωνήν.

«Ἡ Γλυκερία ἦτο ἡ σύντροφός της ἀναρρώσεώς της» (Σελ. 94, στήλ. 6'.)

— Μοῦ τὴν ἐκέντησε μία γρατῆ, ποῦ ἐκάθηντο εἰς τὸ Αἶψ, κοντὰ εἰς τὸ σπῆτι μας.

— Εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ; — Ἀχ, ὄχι, κυρία! Τὸ ἐργόχειρον αὐτὸ ἔχει γιὰ μένα διπλὴ ἀξία, διότι εἶνε καὶ ἀνάμνησις τῆς καλῆς φίλης ποῦ ἔχασα!

— Ἀπέθανε; Ἄνεκραξεν ἡ ξένη μὲ φωνὴν ἡλλοιωμένην. Ὡ, δυστυχισμένη Βερονίκη!

— Τὴν ἐγνωρίζετε;

— Naί, πολὺ· τὴν ἐγνώρισα εἰς τὰ

παλῆά μου χρόνια. Καί τότε συνέβη αὐτό τὸ δυστύχημα ;

— Τὸν περασμένο μῆνα. . .

— Τότε λοιπὸν θὰ ξεύρης ἄν. . .

— Ἐδίσταζε, τὰ χεῖλη της ἔτρεμον.

— Ἄν εἶχε δύο παιδιά. . .

— Μάλιστα, τὸν Γκύ καὶ τὸν Γωλιέρο. Ἦταν μαθηταὶ ἔς τὸ ἐργαστήρι τοῦ πατέρα μου.

— Ὡ Θεέ μου ! καὶ δὲν εἶνε ἀκόμη ;

— Ὁχι, κυρία, ἔφυγαν καὶ τώρα πρέπει νὰ εἶνε ἐς τὸ Ἀδινιόν.

— Στὸ Ἀδινιόν. . . ὦ, μὴν ἦταν ἐκεῖνοι ; . . . Πέ μου, κόρη μου, τί εἶχαν πάρη μαζί τους εἰς τὸ ταξίδι ;

— Τίποτε, κυρία, μόνον ἀπὸ ἓνα σάκκο καθέννας, κίτρινο. . . πού τους εἶχε χάριση ὁ πατέρας μου. . . Ἀλλὰ τί ἔχετε ; ἠρώτησεν ἡ Γλυκερία ἑντρομος, βλέπουσα τὴν αὖξουσιν συγκίνησιν τῆς ξένης, ἡ ὁποία συνέστρεψε τὰς χεῖρας εἰς παροξυσμὸν ἀπογνώσεως.

— Μὴ φοβεῖσαι, παιδί μου. . . μὴ τρέμης. . . Ἐγώ. . . Ὡ Θεέ μου ! θὰ τρελλασθῶ ! . . . Νὰ περᾶσθαι ἀπὸ τόσων κοντά μου ! . . . νὰ τὸν ἰδῶ. . . νὰ τοῦ ὁμιλήσω. . . καὶ νὰ μὴ. . . Ὡ, Γκύ ! παιδάκι μου ! . . . Ὡ Θεέ μου ! εἶνε πολὺ, πάρα πολὺ ! . . .

Αἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκατέλειψαν, οἱ πόδες τῆς ἐκάμψθησαν, καὶ ἐξηπλώθη ἀναισθητός ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ ξένη, τὴν ὁποίαν περιέβαλιναν φιλανθρώπως οἱ κάτοικοι τῆς ἀγρεπαύλεως, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐφλέγετο ὑπὸ πυρετοῦ ἰσχυροῦ, συνοδεουμένου ἀπὸ παραμιλήματα. Λέξεις χωρὶς σειράν, ῥακὴ ῥάσεων ἀσυναρτήτων ἐξέφρευον ἀπὸ τὰ χεῖλη της, διακοπτόμενα ἀπὸ σπασμωδικὰ ἐπιληψίαι πρὸς τὸν υἱὸν της.

— Τί σημαίνουν αὗτά ; ἔλεγεν ἀποροῦσα ἡ κυρὰ Ρενώδη πρὸς τὸν ἀδελφόν της ὅλῳ καὶ μεγάλα ὀνόματα προφέρει. . . Νὰ μὴν εἶνε καμμία πριγκίπισσα μεταμφιεσμένη ;

— Ποῖος ξέρει, Ρενώδη μου ! ἀπεκρίνετο ὁ ἀγαθὸς Δανασίας. Ἀλλὰ γὰρ τὸ νομα τοῦ Θεοῦ, σιωπῇ, πρόσεξε μὴ σου φύγη λέξι ! Οἱ μικροὶ δὲν πρέπει νὰ κατακυλώνται ἐς τὰς δουλείας τῶν μεγάλων, γιατί τὴν παθαίνουν. «Μὲ μεγαλύτερο σου μὴ φυτεύης πράσα» λέγει ἡ παροιμία.

— Καὶ τί νὰ 'πῶ, ἄφ' οὗ κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω τίποτε ; ἔλεγεν ἡ ἀγρόνμος, περίεργος νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον καὶ πολὺ δυσηρεστημένη κατὰ βάθος, διότι δὲν το κατάρθωσεν ἀκόμη.

Εἰς μάτην ἠρώτα ἐπανειλημμένως τὴν ἀνεψιάν της. Ἡ Γλυκερία, μολονότι εἶχεν ἀναλάβῃ καθήκοντα νοσοκόμου καὶ διέμενε νυχθημερὸν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς, δὲν ἤξευρε

τίποτε καὶ οὕτε ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ. Ἀδιαφοροῦσε καὶ διὰ τὸ ὄνομα καὶ διὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν τῆς ξένης. Ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ φίλου της, καὶ αὐτὸ μόνον ἤρκει, διὰ νὰ ἐπιδαψιλεύῃ πρὸς αὐτὴν τὰς τρυφερώτερας περιποιήσεις.

Αἱ προσπάθειαι τῆς ἐστέρθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Μετ' ὀλίγον ἡ ξένη ἀνέλαθεν, ἐπανήλθεν εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν δυστυχίαν.

Ἀφῆκε τὴν κλίνην, καὶ τώρα ἐκάθητο εἰς μίαν ἀναπαυτικὴν πολυθρόναν. Ἡ Γλυκερία ἦτο ἡ σύντροφος τῆς ἀναρρώσεώς της, ὅπως ὑπῆρξε καὶ τῆς ἀσθενίας της. Ἀλλὰ πόσον ἐφαίνετο δυστυχής ! . . .

Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τόσα ἔτη ἀνέζητει, εἶχε διέλθῃ πλησίον της, τῇ εἶχεν ὁμιλήσῃ, καὶ αὐτὴ δὲν το ἀνεγνώρισε. Τίποτε δὲν τῆς ἐφώναξε μέσα της : «Εἶνε ὁ υἱός σου !»

Τὰ δάκρυά της ἔρρεον ποταμηδόν, ἐν ᾧ διηγείτο εἰς τοὺς φιλοξενούντας αὐτὴν, βαυβάτα συγκινημένους, τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν δυστυχημάτων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ὑποστῇ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ συζύγου της.

Εἶχε φθάσῃ τότε καὶ αὕτη παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ τάφου ἄλλ' ὥς ἐκ θαύματος διαφυγοῦσα, μετὰ δεινὴν καὶ πολυχρόνιον ἀσθένειαν, εὐρέσθη περιουκλωμένη ὑπὸ ἰχθρῶν, ἄνευ προστάτου, ἄνευ ὁδηγοῦ, χωρισμένη ἀπὸ τὸν υἱὸν της, τὸν ὁποῖον χάριν ἀσφαλείας εἶχεν ἀπομακρύνῃ, καὶ μὴ γνωρίζουσα τί ἀπέγεινε. . .

Δεκάνεις ἐνόμισεν, ὅτι εὐρίσκετο ἐπὶ τὰ ἵχνη τοῦ ἄλλ' αἰ ὑπεβολικὰ προφυλάξεις τῆς ἀγαθῆς Βερνίκης, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε πάντοτε διὰ νὰ ποπλανᾷ τοὺς διώκτας τοῦ εἰς αὐτὴν ἐμπιστευμένου παιδίου, ἐστρέφοντο συχνὰ καὶ κατ' αὐτῆς, τῆς μητρός, καὶ νέαι ἀπογοητεύσεις τὴν ἀνέμενον, ἐκεῖ ὅπου ἐπίστευσεν ὅτι θὰ εὕρισκε τέλος τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ τελευταία ἦτο ἡ σκληροτέρα ὅλων, καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τὴν ἤκουον πλήρεις οἴκτου, εἰς μάτην ἀνεζήτησαν παρηγορίαν διὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν δυστυχίαν.

Οἱ μικροὶ ταξιδιῶται δὲν θὰ εἶχον ἀπομακρυνθῇ πολὺ, τῇ ἔλεγον. Πεζῇ καὶ χωρὶς χρήματα, δὲν προχωρεῖ κανεὶς πολὺ γρήγορα. . . Ὡς ἐστὲλλον κατόπι των ἓνα ἄνθρωπον νοήμονα καὶ δραστήριον, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς εὕρισκε καὶ θὰ τοὺς ἐφείρεν ὀπίσω μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

Ἡ δεσποινὰ Μαργαρίτα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὁχι, ὅχι, εἶπε θὰ ὑπάγω μόνη μου ἄγρησα μάλιστα πολὺ.

Ἄλλ' αἰ σωματικαὶ δυνάμεις τῆς δὲν ἦσαν ἀνάλογοι πρὸς τὸ ψυχικὸν της θάρρος, καὶ ἐδέχθη νὰ ὑποκλινῇ εἰς τὰς φρονίμους παρατηρήσεις τοῦ ὀπλοποιῦ.

Ἀσθενὴς καὶ ἐξητλημένη ὅπως ἦτο,

δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ νύξῃ εἰς νέαν πορείαν καὶ θὰ ἐπιπτεν ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα. Ἦτο ἀνάγκη νὰ περιμείνῃ ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο, θὰ τὴ εὕρισκον κανένα ὁδηγὸν καλὸν καὶ ἀφωσιωμένον.

Ἡ κυρὰ Ρενώδη ἐζήτησε τὴν τιμὴν ταύτην ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της Οὐγονέτου. Αὐτὸς ἐγνώριζε τὸν Γκύ, ἦσαν φίλοι. . . ἡ κόμησσαν ἠμποροῦσε νὰ τὸν ἐμπιστευθῇ καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον. . . ἦτο τόσο καλὸ παιδί ! . . .

Χρὶ ! εἶνε πολὺ μικρὸς ἀκόμη, καὶ ἀσυνειθιστος σὲ τέτοια πράγματα, παρετήρησεν ὁ θεὸς, διατάζων κάπως. Ἀλλὰ τέλος πάντων ! ἓνα παιδί πάντα λιγώτερον θὰ γεννήσῃ τὴν ὑποψίαν, καὶ ἂν ἔχῃ τὴν καλὴν διέλησιν. . .

Ἡ μήτηρ διεμαρτυρήθη ζωηρῶς. Ἐπήνεσε τὴν εὐφύαν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ Οὐγονέτου της, καὶ ὠρίσθη εἰς ὅλους τοὺς Ἀγίους, ὅτι ὁ υἱός της θάψφουσε κάθῃ κίνδυνον, θὰ εἶδῃ καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἀκόμῃ ὑπὲρ τοῦ νεαροῦ κόμητος, τοῦ ὁποῖου ἄλλως τε, εἶπεν, ἦτο ὁ καλλίτερος φίλος.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Douvliac.]

ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΕΣ

Ἡ μικρούλα γαλανομάτα βουτᾶ τὸ καλαμάκι της ἐστὶ σαπουνάδα, καὶ φυσᾷ. . . φυσᾷ. . . φυσᾷ.

Ἡ φοῦσκες μεγαλοῦνον, φεύγουν, πετοῦν, ἡ μὴ κατόπι ἑστὴν ἄλλη.

Τί λαμπρὲς καὶ στρογγυλὲς ποῦ εἶνε ! Πόσα χρώματα ἀλλάζουν ! Καὶ πῶς ἀντανάκλουν, σὰν μαγικὰ καθρεπτάκια, ἡλιους, σύννεφα, λίμνες, δένδρα, λουλούδια, πουλιά. . .

Ἡ μικρούλα γαλανομάτα βουτᾶ τὸ καλαμάκι της ἐστὶ σαπουνάδα καὶ φυσᾷ. . . φυσᾷ. . . φυσᾷ.

Ἡ φοῦσκες ἀνεβαίνουν ὡς τὸ ταβάνι, βγαίνουν ἀπὸ τὸ παράθυρο, πετοῦν ἐς τὸν ἄερα. . . Χρυσές, ρόδινες, γαλάζιες, πορτοκαλίαι, μενεξεδένιες. Κάθε στιγμή καὶ ἄλλο χρώμα, κάθε φούσκα καὶ ἓνας μικρόκοσμος. . .

Ἡ μικρούλα γαλανομάτα εἶνε κατενθουσιασμένη. Καὶ ἐστὸν ἐνθουσιασμό της ἐπάνω, θέλει νὰ πιάσῃ ἑστὰ χέρια της τὴν πεῖδ λαμπρόχρωμη φούσκα.

Τὴν πιάνει, καὶ πάφ ! ἡ λαμπρόχρωμη φούσκα σπάει, χάνεται σὰν ὄνειρο. Μία ὑγρὴ ἄχνη βρέχει τὰ χερὰκια τῆς γαλανομάτας. Μπα ! τίποτε λοιπὸν δὲν ἦταν ἐκεῖνη ἡ ὠραία φούσκα ; !..

Ὡ, μικρούλα γαλανομάτα !.. Νὰ ἡξευρες πόσα ὠραῖα πράγματα, ἐς αὐτὸν τὸν μάταιον κόσμον, εἶνε σαπουνόφουσες ἅμα θελήσῃ κανεὶς νὰ τα πιάσῃ !

——*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουριοκεφαλῆς ἠρώτησεν ἓνα φίλον τοῦ πῶς νὰ ἐνδύθῃ τὰς Ἀπόκριας. Κ' ἐκεῖνος ἀπήντησε :

— Φίτος πρέπει νὰ ἐνδύθῃ καὶ σὺ σὰν ἄνθρωπος !

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Πάρι τῆς Σηρᾶς.

Ὁ Κουριοκεφαλῆς μαλλώνει μὲ τὸν οἰνοπώλην :

— Τί παλὸχροσσε εἶνε αὐτὸ πού μοῦδωκε ! Ἀκούς ἐκεῖ τριῶν ἐτῶν ! Ἐγὼ θέλω νὰ μευ δώσῃς φρέσκο κρασί. . .

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λεοπαρδάλειου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΧΑΡΑΣ εὐαγγέλια! Χάρις εἰς τὸ Ἐσπάρωμα καὶ τὸ προσεχές φύλλον θὰ εἶνε δωδεκάσέλιδον. Καὶ ἐκτὸς πολλῶν καὶ ποικίλων, θὰ περιέχῃ καὶ τὴν μνηστὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Ἀνανία, δηλαδὴ «Ὀλλί» ἀπ' ὅλα—τὰ φαιδρὰ τοῦ μηνός—τοῦ φαιδρτέρου μηνός, τοῦ μηνός τῆς Ἀποκριᾶς, τοῦ Φεβρουαρίου. Ἡ ἐπιθεώρησις λοιπὸν αὐτὴ θὰ περιέχῃ ὅλην εἰκόνα καὶ ἐπιστάδια ἀποκριάτικα. . . Ἄλλο τίποτε δὲν σας λέγω, καὶ κρύψετε τὴν ὀρεξίν σας διὰ τὸ προσεχές Σάββατον, τὸ ὁποῖον, μολονότι ἐν μέσῃ Τεσσαρακοστῇ, διὰ σᾶς θὰ εἶνε Σάββατον. . . ἀποκριάτικον !

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μερικοὶ, μὴ ἀναγνώσαντες φαίνεται τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ ἢ νομίζοντες ὅτι δι' αὐτοὺς εἰσπορεῖ νὰ γίνῃ ἐξαιρέσις, ἐξακολουθοῦν νὰ μου στέλλουν Πνευματικὰς Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν. ἐν ᾧ τοσάκις εἶπα, ὅτι δὲν δέχομαι τοιαύτας ἕως νὰ ἐξαντλήτῃ ἡ συλλογὴ τῶν βραβευσμένων καὶ ἐπαινεθειῶν εἰς τὸν τελευταῖον Διαγωνισμόν, —ἐκ τῶν ὁποίων δημοσιεύω τώρα ἀποκριάτικῶς, —καὶ ἕως νὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος.

Οἱ φίλοι μου αὐτοὶς μάθουν, ὅτι αἱ οὕτω παραιτήσεις στέλλόμεναι Ἀσκήσεις, ρίπτονται εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀρρήτων. Ἐξαίρεσιν δὲν κάμνω διὰ καμμίαν καὶ διὰ κανένα. Ἀς εἶνε αἱ Ἀσκήσεις αὐταὶ ἀριστοτεχνικαί, ἀς μοῦ τὰς στέλλῃ ὁ καλλίτερος φίλος μου, —θὰ τὰς ἀπορρίψω. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κάμω διαφορικά. Πρῶτῃ ἐγὼ ὀφείλω νὰ τηρῶ τοὺς Κανονισμούς, διὰ νὰ ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ τοὺς τηρῶν καὶ οἱ ἄλλοι. Ἄν ἔκαμνα ἐξαίρεσις, κανεὶς πλέον δὲν θὰ συνμορφώμετο μετὰ τοὺς ὅρους, τοὺς τεθέντας κατ' ἀνάγκην, —διὰ νὰ εἶνε δυνατὴ ἡ διεύθυνσις τῶν χιλιάδων παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὅλα τὰ ἴδια δικαιώματα, —καὶ πρὸ πολλοῦ ἡ πνευματικὴ μας οἰκογένεια θὰ διελύετο. Εἶπα.

Ἡ Πολυξένη Γ. Κέκεση, ἡ ἐκλεκτὴ μου φίλη, ἡ ἀδελφὴ κόρη μὲ τὰ τόσα σπάνια προτερήματα, ἡ ἐπίσης ἀνεπτυγμένη τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, ἡ ἀγαπῶσα τὴν μόνωσιν τῆς μελέτης καὶ ἐκζητοῦσα μόνον τὴν χαρὰν τῆς ἐργασίας, —δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωὴν ! Μόλις δεκαοκταετίας, μᾶς ἀρίνη διὰ τὴν ἄλλην ζωὴν, τὴν ὠραϊότεραν, ὅπου πηγαίνει νὰ συναντήσῃ τὴν λατρετὴν τῆς ἀδελφῆς Χρυσουλᾶς, τῆς ὁποίας δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ διέτας νὰ θρηγῇ τὸν ἐπίσης πρόωγον θάνατον. . . Κ' ἐκεῖ τέλος θὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ἐδῶ—κάτω, μὲ δὴν τὴν ἄνεσιν καὶ μὲ δὴν τὴν περιβάλλονσαν αὐτὴν ἀγάπην, δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ ἡ εὐγενὴς καὶ εὐαίσθητος ψυχὴ της !

Πᾶς με-λένε [Ε] πολὺ μοῦ ἤρσεν ἡ ἐπιστολή σου, καὶ τὰ κοσμηματὰ της, καὶ τὸ ἀρχικόν της, καὶ τὸ ἀνέκδοτόν της, καὶ ὅλα. Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, διότι τὰ φυλλάδιά μου σὲ παρηγόρησαν τόσο, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας σου, ἀλλὰ πολὺ εὐτυχέστερος, διότι ἐγίνες καλὰ καὶ θὰ μου γράρῃς καθ' ἑβδομάδα.

Καὶ σὺ, Ἐλπίων, ἐλπίζω ὅτι ἔγινες ἐντελὴς καλὰ καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἀλὲν λοιπὸν, ἐκεῖνο τὸ ἄρμονον περὶ τοῦ συντάξεως μόνος σου, βοηθούμενος μόνον ἀπὸ ἓν ἄλλο ; Ἀν εἶν' ἐστὶ, σὲ συγχάρω εὐκρινῶς, διότι γράφεις πολὺ ὠραῖα. Ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὰ γραμματόσημα. Ναί, μοῦ τὰ στέλλεις καὶ τὰς τὰς δίδω.

Σοῦ ἔστειλα τὰ βραβεῖα, Ἐθνικὴ Ἔμνησις [Ε] καὶ σου εὐχομαι καὶ εἰς ἄνωτερα. Μ' εὐχαρίστησε πολὺ ἡ περιγραφή τῶν Καρναβαλλίων τῆς πόλεως σας. Ἐδῶ ἦσαν κάπως ζωηρότερα καὶ πλουσιώτερα, ἀλλ' ὅχι καὶ τόσον, ὅσον θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας. Ἦπῃ ἦσαν καὶ μερικοὶ μεμψιμοῖροι, οἱ ὁποῖοι εἶπαν, ὅτι ἔγινε ἀπολύτως ὁρμητικὸν διὰ τίποτε. . . Τὰ ἴδια ἀπαντῶ καὶ πρὸς τὸν Φίλαγγρον Ἐλπίων, ὁ ὁποῖος τόσο καλῶς λυπεῖται πῶς δὲν ἦτο ἐδῶ νὰ ἰδῇ τὰ Καρναβάλια μας.

Κερανὺν [ΕΕ] λεπτόταται αἱ παρατηρήσεις σου καὶ ὁρθοτάται αἱ ἐξηγήσεις. Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Χρυσόφορος Φλεβὸς» εἶνε Γάλλος, καὶ ὡς Γάλλος θεωρεῖ καθήκον του νὰ κακομεταχειρισθῇ τοὺς ἀντιθέτους Ἀγγέλους, καὶ νὰ τοὺς παραστήσῃ ὡς ἐκπαυλίζοντας τοὺς ἀγρίους λαούς. Ὁ Ἐλπίων ὅμως ἀναγνωστὴς δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς πιστεύῃ. . . Ὁ μεταφραστὴς τοῦ μυθιστορήματος ἀπέκοψε πολλὰ τοιαῦτα μέρη, ὅλγῃν κολλεκτικὰ διὰ τοὺς Ἀγγέλους, ἀλλ' ἡ γνησάκη νὰ πλῆσῃ καὶ μερικὰ, τὰ ὁποῖα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φαιρηθῶν ἄνευ ζημίας τοῦ ἔργου. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι καθεὶ φιλόπατρις συγγραφεὺς γράφει σύμφωνα μὲ τὰ αἰσθήματα, μὲ τὰς παραδόσεις καὶ μὲ τὰ συμπεράσματα τοῦ ἔθνους του, ὁ δὲ ἀμερόληπτος ἀναγνώστης πρέπει νὰ παραβλέπῃ καὶ νὰ συγχωρῇ τὰς ὑπερβολὰς, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἐκ φιλοπατρίας, —αἰσθημάτων πάντοτε σεβαστοῦ εὐγενούς καὶ ὑψηλοῦ.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ παραστήσω τὴν χαρὰν μου, Πεντὸν τῆς Ἐρμούου, διότι ὁ ἱατρὸς σου ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ὅπου ἔμεινες τόσο καιρόν. Ἀλλ' ἔπειτα, εἶνε φοβερόν νὰ το συλλογίζεσαι κανεὶς : ἓνα ὁλόκληρον χρόνον εἰς τὸ κρεβάτι ! . . Ἀλλ' ὅσῳ τὸ κακὸν εἶνε μεγαλῆτερον, τόσο μεγαλῆτερα καὶ ἡ εὐτυχία, ἡ ὁποία το διαδέχεται, ποὺν περὶν. Ἰσως διὰ τοῦτο καὶ εἰς ἀρχαῖος ποιητὴς λέγει : «εἶνε γλυκεία ἡ ἀνάμνησις τῶν παρελθόντων δεινῶν». Φαίνεται παρᾶξενον, καὶ ὅμως, ὅμως τὸ κλοσυλλογισθῇ κανεὶς, τὸ εὐρίσκει ἀληθινόν.

Ἰονίος Νήπος [Ε] οἱ συνεργάται μου εἶνε πολὺ ὑπερήφανοι δι' ὅσα γράφεις. Ἀλήθεια, ἦτο καιρὸς νὰ λάβω ἐπιστολὴν σου. Ἀφ' οὗ ἔχῃς τόσο πολλὰ μαθήματα, γράφε κάπου-κάπου, τουλάχιστον διὰ νὰ μὴ λησμονῇσαι ἀπὸ τοὺς συναδέλφους σου.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Μυστηριώδη, πού ἔλαβες τὸν κόπον νὰ μου υποδείξῃς νέον τρόπον ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, σκοποῦντα νὰ προλαμῇ τὴν μὴ ἀνταπόδοσιν τῶν τετραδίων. Εὐφραίστατον τὸ σκέδιόν σου ἄλλ' εἰς τὴν ἐφαρμογὴν παρουσιάζει μίαν σημαντικὴν δυσκολίαν : Νομίζεις ὅτι εἶνε εὐκόλον νὰ προσκολλῶνται τὰ εἰδοποιητῆρια ἐπὶ τῆς ταινίας τοῦ φυλλαδίου ; Πῶς νὰ εὐρίσκῃ κανεὶς μεταξὺ χιλιάδων φυλλαδίων, τὰ δέκα ἐκεῖνα ἢ εἴκοσι, ἐρ' ὧν πρέπει νὰ προσκολληθῇ τὸ εἰδοποιητήριον ; Πολὺ δύσκολον !

Ὁλὸξανθεος Νεράιδες, δεκτὸν τὸ κοινὸν ψευδώνυμόν σας. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ κρατήσετε καὶ τὰ παλαιὰ, καθεμιά τὸ ἴδιόν της, ἐκτὸς ἂν θὰ μου γράφετε πάντοτε ἀπὸ κοινού τὰς ἐπιστολάς σας, τὰς ἀπαντήσεις σας εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, κτλ. Εἰς τὴν ἐρώτησιν σας ἀπαντῶ ναί.

Δὲν ἤξεύρω καλὰ τί ἐννοεῖς, Γουλιέλμ Τέλλε, ἂν ὅμως ἐννοῇς τὴν ἀνώνυμον καταγγελίαν ἐναντίον τῶν βραβευσθέντων εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν Ἀσκήσεων, ἔχεις πολὺ ἄδικον νὰ παραπονεῖσαι, —καὶ προπάντων νὰ λυπηθῇς, —διότι εἶδες ὅτι ἐγὼ σᾶς ὑπερήφισσα, ὅπως σᾶς ἤξευρε. Τώρα, ἂν συμβαλῇ τίποτε ἄλλο, γράψε μου Νεαρὸ Μουσικὴ, πλήρης Τιμοκατάλογος τῶν

Καὶ σὺ, Ἐλπίων, ἐλπίζω ὅτι ἔγινες ἐντελὴς καλὰ καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἀλὲν λοιπὸν, ἐκεῖνο τὸ ἄρμονον περὶ τοῦ συντάξεως μόνος σου, βοηθούμενος μόνον ἀπὸ ἓν ἄλλο ; Ἀν εἶν' ἐστὶ, σὲ συγχάρω εὐκρινῶς, διότι γράφεις πολὺ ὠραῖα. Ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὰ γραμματόσημα. Ναί, μοῦ τὰ στέλλεις καὶ τὰς τὰς δίδω.

Σοῦ ἔστειλα τὰ βραβεῖα, Ἐθνικὴ Ἔμνησις [Ε] καὶ σου εὐχομαι καὶ εἰς ἄνωτερα. Μ' εὐχαρίστησε πολὺ ἡ περιγραφή τῶν Καρναβαλλίων τῆς πόλεως σας. Ἐδῶ ἦσαν κάπως ζωηρότερα καὶ πλουσιώτερα, ἀλλ' ὅχι καὶ τόσον, ὅσον θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας. Ἦπῃ ἦσαν καὶ μερικοὶ μεμψιμοῖροι, οἱ ὁποῖοι εἶπαν, ὅτι ἔγινε ἀπολύτως ὁρμητικὸν διὰ τίποτε. . . Τὰ ἴδια ἀπαντῶ καὶ πρὸς τὸν Φίλαγγρον Ἐλπίων, ὁ ὁποῖος τόσο καλῶς λυπεῖται πῶς δὲν ἦτο ἐδῶ νὰ ἰδῇ τὰ Καρναβάλια μας.

Κερανὺν [ΕΕ] λεπτόταται αἱ παρατηρήσεις σου καὶ ὁρθοτάται αἱ ἐξηγήσεις. Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Χρυσόφορος Φλεβὸς» εἶνε Γάλλος, καὶ ὡς Γάλλος θεωρεῖ καθήκον του νὰ κακομεταχειρισθῇ τοὺς ἀντιθέτους Ἀγγέλους, καὶ νὰ τοὺς παραστήσῃ ὡς ἐκπαυλίζοντας τοὺς ἀγρίους λαούς. Ὁ Ἐλπίων ὅμως ἀναγνωστὴς δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς πιστεύῃ. . . Ὁ μεταφραστὴς τοῦ μυθιστορήματος ἀπέκοψε πολλὰ τοιαῦτα μέρη, ὅλγῃν κολλεκτικὰ διὰ τοὺς Ἀγγέλους, ἀλλ' ἡ γνησ

ον τὸν Κηφισιᾶς καὶ Λευκοκίματον Δίγχιαν—ἡ Μυστικὴ Φωνὴ μετὰ τὴν Δεσποινίδα Σατωδριάντου καὶ Τσιν-Τσιν Τσάιναμ—ἡ Ομίχλη τοῦ Κορβίου μετὰ τὴν Ναυτοπού-
 λαν τῆς Ἀνδρῶν καὶ Πένθιμον Κυπάρισσον—ἡ Ἀλκυὼν τοῦ Βοσπόρου μετὰ τὸν Θεαγέτην καὶ Χιωτοπούλου—ἡ Ἀγγελὸς τῆς Ἀγά-
 πης μετὰ τὸν Ἑλληνικὸν Στόλον καὶ Ρομα-
 τικὴν Καρδίαν—ἡ Νεαρὸς Ζωγράφος μετὰ τὸ
 Μεσολογγιτικὸν καὶ Αἰθέρην—ἡ Ἐρμὴν
 Καρδίαν μετὰ τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας
 καὶ Νεαρὴν Κερκυραίαν—ἡ Τσοῦχτρα μετὰ
 τὴν Ρωσικὴν Καραμέλαν καὶ Μικρὸν Τυμ-
 πανιστὴν—ἡ Φθισιωρὶν Νύξ μετὰ τὴν Κυ-
 ματίζουσαν Θάλασσαν—ἡ Πάλλουσα Καρ-
 δία μετὰ τὸν Ἡθοποιὸν Κήν—ἡ Μικρὸς Πα-
 λαιοστὴς μετὰ τὸν Ἀρχικουτούλιακα—ἡ Ἀρ-
 γυρὰ Συρίκτρα μετὰ τὸν Θράκα Μορμάχον καὶ
 Κόρην τοῦ Στρυμῶνος—ἡ Τρομερὸς Γίγας μετὰ
 τὴν Εἰρήνην, Ἐφραιμίδου καὶ Ἑλληνικὴν
 Ναυαρχίδα—ἡ Βασιλικὴ Χαραλάμπους μετὰ
 τὴν Κόρην τοῦ Στρυμῶνος καὶ Μεγεδένιαν—
 ἡ Ζοφερὸν Νέφος μετὰ τὴν Βελοφόρον Ἀρτε-
 μιν, Γαλατὴν Χαλκιδουποῦλαν καὶ Μικρὸν
 Γυμνασιόπαιδα—ἡ Ναυαρχὸς Καρδία μετὰ
 τὴν Κόρην ὑπὸ Πέτρων καὶ Ομίχλην τῆς
 Ἀγγλίας—ἡ Φοβερὸς Τίταρ μετὰ τὸν Τάκτι-
 θον, Μιράνταν καὶ Δημ. Πρωτοπαπᾶν—
 ἡ Μεγεδένιο Μπουκετάκι μετὰ τὴν Κόκκιν-
 ῃν Ἐξοχὴν, Κόρην τοῦ Στρυμῶνος καὶ Ρο-
 βέρτον Γυσιάρδον—ἡ Ρομαντικὴ Καρδία μετὰ
 τὸν Ἀνεμοστρόβιλον, Τέτιγα τῆς Ἀχαΐας
 καὶ Περίλυτον Ὀργιστὴν—ἡ Σαλωνίτικη
 Ἐλὰ μετὰ τὴν Ἀεροναυτοπούλαν, Τσοῦχτραν
 καὶ Μελαγχροὶν Ἑλληνίδα—ἡ Βοσκοπού-
 λα τῆς Δίφνης μετὰ τὴν Ποιμενίδα τῆς Ἰδης,
 Ἀνοιξιτικὴν Βραδυὰν καὶ Ξανθὴν Νησιω-
 τοπούλαν—ἡ Πεινασμένος Κερκυραῖος μετὰ
 τὸν Μανταρίνι τῆς Χίου, Ἐρα Χιωτάκι καὶ
 Μπομπονιζμένο Μυαλό—ἡ Βασίλισσα Ζη-
 νοβία μετὰ τὴν Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ, Ἀρ-
 ταῖον καὶ Παπουσωμένο Γάτον—ἡ Ἑλλη-
 νὶς τοῦ Βορρᾶ μετὰ τὴν Καρδερίαν, Γρυιάραν
 καὶ Πικ-Νικ—ἡ Ἀλθίης Φίλη μετὰ τὸ Κόκ-
 κινον Καπελάκι, Εὐδὸς Ἰον καὶ Νοσταλγὸν
 Ἑλληνα—ἡ Ναυαρχὸς τοῦ Πόρου μετὰ τὴν
 Μαρίαν Φραγκάκη—ἡ Δεσπάρδαλης μετὰ τὴν
 Χαλμύραν, Ἀστέρην τοῦ Βέγα καὶ Θ. Διθέρι-
 ον—ἡ Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν μετὰ τὸ Πτη-
 νὸν τῆς Ἑρήμων—ἡ Ἀγριοβιόττα μετὰ τὸν
 Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Ἑλληνικὴν Ναυ-
 αρχίδα καὶ Νεαρὴν Καλλιτέχνην—ἡ Κῆμα
 τῆς Δευκάδος μετὰ τὸν Νεαρὸν Κερκυραῖον,
 Γλυκεῖαν Ἑλπίδα καὶ Εἰλικρινὴ Φίλιαν—
 ἡ Ἐπτάνησος μετὰ τὴν Ἑλένην Γκάτ, Ἐρ-
 ρυθρὰν Καμυλιαν καὶ Ἰωάννην Καποδιστρι-
 αν—ἡ Βασιλεὶς τῆς Ἑρήμων μετὰ τὸν Ζοφερὸν
 Μεσολαίαν, Νεαρὴν Καλλιτέχνην καὶ Χρυ-
 σάνθην Ράγκον—ἡ Χρυσὴ Πρωτὴ μετὰ τὸν Χο-
 νοσκεπὲς Ὀρος, Χρυσούλαν Καλλιάρη καὶ
 Χαμένην Ἐδευχίαν—ἡ Χιωτοπούλα μετὰ τὸν
 Μανταρίνι τῆς Χίου, Α. Στουδίτην καὶ Μι-
 κρὸν Γυμνασιόπαιδα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλα-
 σις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Θ Π. Καρακιό-
 δην, Δυσόχαρτον, Δεσπάρδαλην (ἡ γυνὴ ἐ-
 κείνη τοῦ Ἰανν, ἀρεῶσα εἰς παιδία πολὺ μικρό-
 τερα τῶν 15 ἐτῶν) Δημότιδα Βόλου (περίμενε
 θὰ εἰδοποιήσω ὅλους τοὺς καθυστεροῦντας τετρά-
 δια Μ. Μυστικῶν, καὶ ἂν ἀρνηθῶν νὰ στείλουν,
 θὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνόματά των) Εἰλικρινὴ
 Φίλιαν, Κόκκιναν τῶν Τεμπῶν (δὲν ἤξεύρω
 ἂν πρέπη νὰ μάθῃ κανεὶς ἀπέξω τὸν Ὀδηγόν
 ἀλλ' ὅτι πρέπει νὰ τὸν διαβάσῃ πολλές-πολλές
 φορές, αὐτὸ εἶναι βέλαιον) Ἀρχοῦδαν (μὰ ὁ
 παρὼν καὶ εὐκαλότερος Ἀσκήσεις διὰ τοὺς
 μικροτέρους) θὰν συναγωνίζεσθαι κανεὶς μὲ
 ὁμηλικὸν του, ὅπως γίνεται εἰς τοὺς Διαγ. τῶν
 Ἀδύων, δὲν χάνει τίποτε) Πρωτὴν Ὀμίχλην

(τὰ φυλλάδια στέλλονται ταχυδρομικῶς ὥστε σὺ
 πρέπει νὰ εἴπῃς εἰς τὸν Διανομέαν σου τὰ φέρῃ
 εἰς τὸ σπίτι, καὶ ὅχι εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν) καὶ
 ἂν δὲ σε ἀκούσῃ, νὰ γράψῃς εἰς τὸν Ἐπιστάτην
 τοῦ Ταχυδρομείου) 1. Δ. Βελισσάριον (Γερο-
 στάθης δὲν ὑπάρχει) τώρα γίνεσθαι, ὡς ἔμαθον,
 νὰ ἐκδοῖς) Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα (μὲ ἰδι-
 κὸν της βέβαια), Ναυαρχίδα τοῦ Πόρου (ἐλα-
 θον) Ναυαρχὸν Θεβέραν, Φουσκοβαλασιᾶν
 (σὲ συγχάρω διὰ τὰ πατριωτικώτατα αἰσθημάτα
 σου) Πειρατικὴν Ἀῦραν (ναί, σὺ ἦτο, καὶ ἔ-
 γινε λάθος εἰς τὸ ἀρχικόν) Ἀσπροποταμίτην
 (θὰ λάθω αὐστηράτατα μέτρα ἐναντίον τῶν κα-
 θυστεροῦντων τετράδια) ἔχει γούστο, ἀρ' οὐ σοῦ
 ἀρέσκειν τόσον αἱ εἰκόνες τοῦ « Ἐγγόνου » πραγ-
 ματικῶς, εἰς τὸ εἶδος τῶν εἰναι ἀριστοτεχνήματα) Κορ-
 αλλιαν Μασαί (ἀρ' οὐ δέχεται νὰ στείλῃς
 τετράδιόν σου, δὲν πειράζει) Βίγλιν (θαναγνώσω
 καὶ τὰ δύο, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς, καὶ θὰ λάθω
 ὑπ' ὅψει μου τὸ καλλίτερον) ὥστε δὲν ἤμπορῶ
 νὰ σου εἰπῶ ἀπὸ τώρα) Ἀγροῖλαιον Σπαθα-
 ρόπουλον καὶ Θησῆα Πυρδὸν (ὁ Ἀναγίας σὺς
 εὐχαριστεῖ πολὺ ποῦ ἐνθυμήθητε νὰ τὸν συγχάρητε
 διὰ τὰ γενεθλιά του) φέτος ἐώρτασε καὶ αὐτὸς ὁ
 καίμενος, διότι ὁ Φεβρουάριος εἶχεν 29) Καλῶς
 Ὀρισε (καὶ σὲ ἐπίσης) εἶδες λοιπὸν τί ἔχοχο
 ποῦ εἶναι ὁ « Ἐγγόνος ») Ἀδὸν Κολοκύθα Πάτε-
 ραν, Ψάρι τῆς Σηρᾶς (πολὺ περὶ ὅσα μοῦ
 γράφεις ποτὲ δὲν ἐπίστευα δὲ ἤμπορῃ ἑναὶς φίλος
 μοῦ νὰ μὲν γράφῃ, δὲ πῶς φοβεῖται μήπως ἴδῃ
 τὰς ἀνορθογραφίας του) αὐτὸς εἶναι ἑναὶς λόγος ἴσα-
 ῖσα, διὰ νὰ μοῦ γράφῃ καὶ νὰ συνειθίσῃ νομίζει
 δὲ ὁρθογράφου διδοί) Νεαρὸν Ζωγράφον (μπᾶ,
 σὺ ἦσεν ὁ ποδηλάτης πανσῆς τῆς τελευταίας
 Κυριακῆς; εὐγε, πολὺ ὠραῖα ἔκαυες τὸ μέρος σου)
 Ἐνδοξὸν Ψαριανὴν, Μοῦσαν τοῦ Ἰορδοῦ (φιλήσῃ
 μοῦ καὶ τὰς ἀδελφούλας) νὰ ἰδοῦμε πότε θὰ ἡμ-
 πρέσουν νὰ μοῦ γράψουν) Ναυτὴν τοῦ Εὐξεί-
 νου, Νεφελῶδη Οὐρανόν, Θάλλουσαν Μυρ-
 σίνην (ἔλα εἰς τὸ Γροφεῖόν μου νὰ σοῦ δείξω τὰς
 ἐπιστολάς τῶν φίλων μου, φυλαιοσόμενας ἐπιμε-
 λίστατα) αὐτὴ ποῦ εὐρήθη εἰς τὸν δρόμον, βε-
 θαίως δὲν περιήλθεν εἰς χεῖράς μου) ὅσον διὰ τὸ
 παρὰ πόνον σου, τί πάλιν ἂν δὲν με ἀναγινώσκῃς
 με προσοχῇ; δὲν εἶπα ὅτι εἰς τοιαύτας ἐρωτή-
 σεις δὲν ἀπαντῶ, διότι θὰ ἔχανα καιρὸν ἐρευν-
 νῶσα εἰς τὰ βιβλία; ἂν τύχῃ νὰ ἐνθυμοῦμαι τὸ
 δῶμα, μάλιστ') Ἀττικὴν Μοῦσαν (ἔστειλα)
 Ἰσημερινοὺς τοῦ Κόσμου (κ' ἔδω αὐτὰς τὰς ἡ-
 μέρας ἔκαμε πολὺ κρῖον) Ταχυδρόμον Περιστε-
 ρὰν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Μαρ-
 τίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Ἀπριλίου.

Ὁ γάρ τις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δὲν νὰ γράφωσιν
 τὰς λύσεις τὸν οὐ διαγωνιζόμενον, πωλεῖται ἐν
 τῷ Γραφεῖον μας εἰς φακέλλου, ὃν ἕκαστος
 περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

127. Λεξιγραφίος.

Μιά πρόθεσις, εἰς σύνδεσμος κ' ἐν ἀριθμητικόν,
 Ἀρχαῖον κίμωνον ρήτορα, διδάσκαλον, δεινόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σίγης κ' Ἑλα [Ε]

128. Μεταγραμματισμός.

Ἀντὶ Πί, θὰ θέσω Τᾶ,
 Καὶ θὰ ἰδῶ σὲ δυὸ λεπτά,
 Ὅλα τᾶνθη του νᾶφρη,
 Καὶ νὰ τρέξῃ ζωντανό,
 Ἐρωμένο καὶ τρανὸ,
 Στὰ πελάγη του νὰ ζήσῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Διχαΐμου Φουξίας [ΕΕ]

129. Ἀναγραμματισμός.

Ἐναν ἀρχαῖον βασιλεῖα, νὰ κάμῃ ποῖος ξέρει,
 Ὅρη μὲ χίονα σκεπαστά, χερμῶνα καλοκαίρι;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρους τοῦ Βέγα [ΕΕ]

130—131. Λογοπαίγνια

1.—Τί ὄρεος μπορεῖ νὰ βῇ ἀπὸ ἑνα μπου-
 κάλι βουλωμένο;

2.—Ποῖος ποταμὸς ρεῖ εἰς τὸ κεφάλι τῶν
 ποιητῶν;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Συμνηγοπούλας [ΕΕΕ]

132. Ὀρθογώνιον Τρίγωνον.

Νὰ συμπληρωθῶν οἱ ἄστε-
 ρισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως
 ὥστε νὰ γινώσκονται : κα-
 θέτως, τίτλος μεγάλου Ἀρ-
 χοντος ὀριζοντίως, εἶδος ἀρ-
 χαίου ποτηρίου, καὶ πλαγιῶς
 ἀστερισμός.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ραγισμένου Βάζου [Ε]

133. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 5	=	Ποταμός.
2 3 2 5 6 5	=	Αἰγύπτιος Βασιλεὺς.
3 2 6 2	=	Μήτηρ ἀρχαίου Θεοῦ.
4 5 1 6 2	=	Ἀρχαία Θεᾶ.
5 6 2 3	=	Κράτος τῆς Ἀσίας.
9 1 4 2	=	Δένδρον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὑμνου [Ε]

134—136. Ἀστεῖα Παροράματα.

- 1.—Φαινόμεθα πάντες ὅταν ὀριζόμεθα.
- 2.—Ὁ ἑναὶς λαγὸς δέρνει τὸν ἄλλον.
- 3.—Ὁ φόνος τὴν λῶξαν βαρύνει.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγέρινου [ΕΕ]

137. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν ζητούμενων λέξεων σχη-
 μάτισε μίαν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν, διὰ τῶν
 μεσολαίων χώραν τῆς Ἑλλάδος, καὶ διὰ τῶν τελι-
 κῶν πτηνόν.

1, Γεωγράφος. 2, ὄρος. 3, πτηνόν. 4, ποιη-
 μα. 5, πόλις ἐν Ἀσίᾳ.

Ἐστὴν ὑπὸ Νικολάου Κ. Δεκαβάλλα [Ε]

138. Φωνηεντόλιπον.

ζτ - * - λλς.

Ἐστὴν ὑπὸ Δημ. Ν. Νικολαΐδου [Ε]

139. Γρῆφος.

1 2 1 γρηά.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου [ΕΕ]

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν φύλλων 52—53.

721. Κάτριν (Κᾶ, εἶρων).—722. Κρόνος κρῖ-
 νος.—723. Ἀρίων.—724. Τὸ μάτι.

725. Τ Σ Γ 726. Ὅσοι διώγονται,
 Υ Η Α διότι τοὺς διδομεν τὰ
 Φ Κ Ζ παπούτσια ἐπὶ χεῖρι.—
 Ο Ο Ι 727—731. Γινόμενης τῆς
 Σ Α Υ Ρ Α ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ συνδέ-
 σμου δέ, σχηματίζονται
 αἱ λέξεις : *δευρε, ἀδε-
 τος, ἐνδεής, δέσμος,
 ἰδέα*.—732 *ΕΒΕΝΟΦΩΝ*
 (τὸ ἔβον, τὸν ἔβον, Ἰού-
 Νιος, Κλεοφῶν, σταφυλῆ,
 Φθιόεις, Ἰωάννης).—733 Ὅποιος ἀνακατόνε-
 ται μὲ τὰ πτόνρα, τὸν τρῶνε καὶ κότες.—734.
 Ὅρη καὶ μέθη ἀδελφαί, διαφορὰν δὲν ἔχουν,
 ἐγκλήματα καὶ κίνδυνοι κατόπιν αὐτῶν τρέχουν.
 —735, Ἀἴσιον τὸ νέον ἔτος 1900.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ συνδρομηταί τῆς «Δια-
 πλάσεως τῶν Παίδων»
 ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν τῶν
 ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται
 νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὁδησῶ
 καθηγητὴν κ. Ἀναστασίαν Ν. Μάλλον (Α.
 alexandrowski Prospect, No 3) γινεῖται ἀποδε-
 χθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ περιοδικοῦ καθ'
 ἅπασαν τὴν Ρωσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντι-
 προσώπῳ πληρόνεται καὶ αἱ καθυστερούμεναι
 συνδρομαὶ παλαιότερων ἐτῶν ἐξ οἰκιστοῦ πο-
 λεως τῆς Ρωσσίας, ἐγγράφονται νέοι συνδρομηταί,
 καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ ἀποστολῆς
 τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθή-
 κης» τῆς.